

N'hi ha que mai en tenen prou

Espanya és el segon país de la Unió Europea (UE) on més han empitjorat les condicions laborals en els últims cinc anys, segons ha revelat un sondeig realitzat per la Comissió Europea. El 86% dels espanyols van assenyalar que les condicions laborals han empitjorat des de l'inici de la crisi, un percentatge només superat per Grècia (88%), mentre que en la mitjana de la UE el percentatge se situa en el 57%. El 76% dels espanyols consideren que les condicions laborals a Espanya són «dolentes», un percentatge que únicament superen Croàcia (79%) i Grècia (82%). La xifra contrasta amb la mitjana de la UE, que es limita al 43%.

Malgrat aquestes dades, n'hi ha que encara no en tenen prou. Així per exemple, la presidenta del Circulo de Empresarios espanyol va treure fa pocs dies la tralla neoliberal per fuetejar els anomenats "ninis" tot reclamant que es rebaixi el salari mínim dels joves en funció de la formació perquè "t'obliguen a pagar-los encara que no valguin res". Al mateix temps ha demanat una nova reforma laboral per reduir les prestacions de l'atur i els costos d'acomiadament. Després d'ofendre greument i gratuïtament els centenars de milers de joves que ni estudien ni treballen, la presidenta del Circulo de Empresarios espanyol va demanar disculpes per les formes que va fer servir, però sense rectificar en absolut el sentit de fons de les seves paraules.

Val la pena donar un cop d'ull al currículum de l'autora d'aquestes declaracions. Estem parlant de la Mónica de Oriol Icaza, besnéta, néta i neboda dels Oriol i Urigüen, Oriol i Urquijo, i Oriol i Ybarra, alguns dels cognoms més representatius de l'oligarquia econòmica que va créixer durant el franquisme gràcies les seves connexions polítiques i a la seva proximitat a les persones que signen tot el que es publica al BOE. Mónica de Oriol i Icaza és la successora d'una família empresarial espanyola que va pastar la seva fortuna gràcies al proteccionisme de l'autarquia franquista.

Ella ha continuat la tradició. Presumeix, sempre que pot, de ser una *self-made woman*: diu que gràcies al fet que la seva mare va deixar la mòdica quantitat de 600.000 euros (cosa que, pel que sembla, qualsevol pare pot fer amb qualsevol dels seus fills) va començar els seus negocis i ara és la presidenta de Seguriber, una empresa que viu dels contractes amb l'administració i que té en el seu currículum algunes glòries aportacions a l'economia productiva d'aquest país. Per exemple, era l'empresa encarregada de la seguretat del pavelló Madrid-Arena en què van morir cinc joves asfixiades la nit de l'1 de novembre de 2012, per haver permès un aforament excessiu. Ben connectada al pressupost del Ministeri de l'Interior, l'empresa ha anat creixent a base de donar protecció a centenars d'alts càrrecs i dirigents del PP basc que no es fiaven de l'Ertzaintza.

Aprofitant les mateixes connexions, ara han obert una altra línia de negoci: controlar la seguretat de les presons espanyoles, amb una experiència pilot a la presó de Saragossa que volen estendre a la resta de l'estat, menys a les presons catalanes, que depenen de la Generalitat.

És un bon exemple d'allò que alguns anomenen elits extractives: una minoria que s'apropia de les rendes de la majoria a través dels mecanismes de poder polític amb el qual formen una simbiosi clientelar.